

Sygn. I C 1234/14

WYROK ZAOCZNY KOŃCOWY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz – Łosiak
Protokolant:	staż. Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r. w Gdańsku

sprawy z **powództwa** Gminy G. Zarządu (...)

przeciwko K. K.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

POSTANOWIENIE

oddala powództwa w stosunku do K. K..

Sygn. akt I C 1234/14

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego końcowego z dnia 25 września 2015 r.

Powód **Gmina M. G. – G. Zarząd (...)** wniósł o nakazanie pozwanym K. K., K. S., M. S. i W. S. opuszczenia i opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...) wraz ze wszystkimi osobami i rzeczami prawa ich reprezentującymi, a także o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwani zajmują bez tytułu prawnego stanowiący własność powoda lokal mieszkalny, albowiem umowa najmu została wypowiedziana wskutek zaległości czynszowych. Powód wskazał również, iż w toku postępowania wyjaśniającego ustalono, iż pozwani M. S., K. S. i W. S. nie zamieszkują w lokalu, natomiast ustalono, że opiekuje się mieniem pozostawionym przez pozwanych w tym lokalu K. K. (3).

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2015 r.(...) odrzucił pozew w stosunku do W. S. ustalając, że pozwany ten zmarł przed wytoczeniem powództwa.

Wyrokiem częściowym z dnia 17 lipca 2015 r.(...) nakazał pozwanym M. S. i K. S., aby opróżniły lokal mieszkalny nr (...) położony w G. przy ul. (...) i wydały go powodowi (pkt I), a nadto, że nie przysługuje im prawo do lokalu socjalnego (pkt II). Ponadto zasądzone od pozwanych M. S. i K. S. na rzecz powoda kwotę po 200 zł od każdej tytułem części kosztów procesu (pkt III).

Pozwany K. K. (3), któremu prawidłowo doręczono odpis pozwu i zawiadomienie o terminie rozprawy, nie składał wyjaśnień i nie wniósł o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...) położony w G., przy ul. (...) znajduje się w zasobach mieszkaniowych Gminy M. G..

(bezsporne)

M. S., K. S. oraz W. S. zajmowali lokal mieszkalny nr (...) położony w G., przy ul. (...) na podstawie umowy najmu z dnia 01 lutego 1988 r.

(dowód: umowa najmu – k. 4)

Pismami z dnia 22 kwietnia 2008 r. Gmina M. G. wypowiedziała M. S., K. S. i W. S. umowę najmu przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

(dowód: pisma z dnia 22 kwietnia 2008 r. wraz z dowodami nadania – k. 12-17)

W toku postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez pracowników G. Zarządu (...) korzystający z sąsiadujących lokali mieszkalnych oświadczyli, że nie jest im wiadomym, aby ktokolwiek w sposób stały zamieszkiwał bądź opiekował się lokalem mieszkalnym nr (...) przy ul. (...).

(dowód: oświadczenia – k. 19-21, 97-99)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w stosunku do K. K. nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie załączonych dokumentów, których prawdziwość i autentyczność zasadniczo nie budziła wątpliwości Sądu.

Jednak, w ocenie Sądu, powód nie wykazał, by pozwany K. K. (4) zamieszkuje w spornym lokalu, jak również tego, że posiada w nim swoje rzeczy. Jedynym dokumentem, który miał powyższą okoliczność potwierdzić była notatka sporządzona przez pracownika powoda, w której zapisano, że 25.10.2012r. pozwany oświadczył, że zamieszkuje w przedmiotowym lokalu mieszkalnym, opiekując się rzeczami pozwanych. Okoliczność powyższa nie została jednak w żaden sposób potwierdzona w procesie.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Przesłanką powstania roszczenia windykacyjnego, o którym mowa w cyt. wyżej przepisie jest m.in. faktyczne władanie rzeczą właściciela przez osobę, której nie przysługuje jakikolwiek tytuł prawny do władania nią.

Jednocześnie zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być

udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie SN z 28.04.1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

W przedmiotowej sprawie powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwany K. K. (3) władał lokalem objętym żądaniem pozwu, nie przedstawił na tę okoliczność żadnego wiarygodnego dokumentu, jak też nie wnioskowano o przesłuchanie świadków, którzy fakt ten mogliby potwierdzić. Więcej, powód wskazał w pozwie – jako adres zamieszkania pozwanego – inny, niż ten pod którym znajduje się przedmiotowy lokal. Czym zaprzeczył okoliczności zamieszkiwania przez pozwanego w lokalu nr (...) przy ul. (...). Jest to istotne również w kontekście daty sporządzenia notatki, jedyne dowodu odnoszącego się do faktu zajmowania lokalu przez pozwanego, która powstała w 2012r. Pozew został złożony dwa lata później, zatem sytuacja opisana w 2012r. – o ile w ogóle była prawdziwa – mogła ulec zmianie.

Dlatego, wobec braku jakichkolwiek dowodów na zajmowanie przez pozwanego lokalu, jak również na fakt pozostawienia w tym lokalu rzeczy należących do pozwanej, na podstawie art. 222 § 1 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c. a contrario, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny, mając na względzie, iż pozwany K. K. (3), któremu prawidłowo doręczono odpis pozwu i zawiadomienie o terminie rozprawy, nie składał wyjaśnień i nie wniósł o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni od doręczenia.